

LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIO

Trimestre.	Ptas. 1'00
Un nombre.	" 0'20

Nombre 22.—2 Maig 1909

Redacció y Administració
Plaça d'en Perpinyà, 4.—Granollers.

Rhum Quina y Colonia

Higiene del cabell; te un perfúm suau y agradable, poseheix propietats sanitaris y tónicas que s'acomoden de un modo admirable, principalment pera l'ús de las senyoras.

— PLASSA DE LA CONSTITUCIÓ N.º 33 —
— GRANOLLERS —

Francesch Coma.

BONCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá

PLAZA DE LA CORONA, 5

GRANOLLERS

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicadas

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

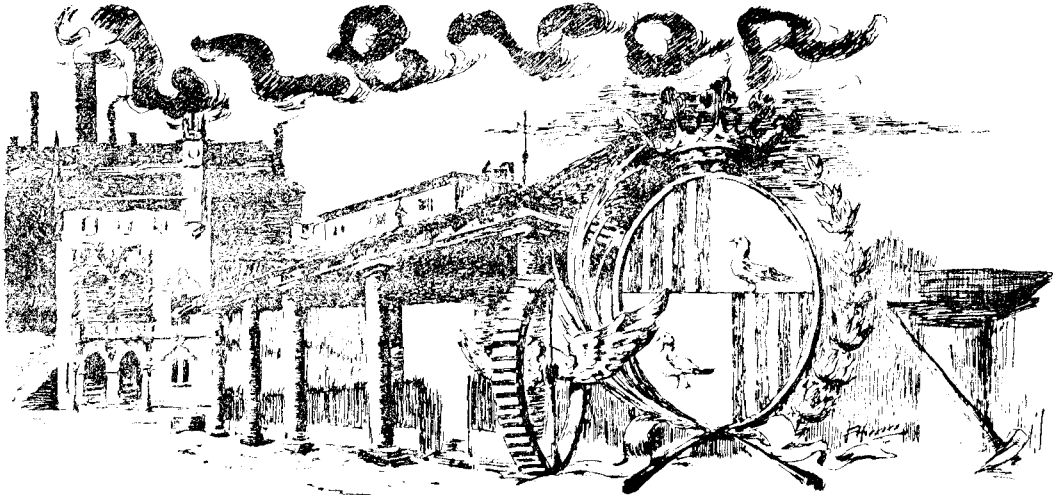
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
— GRANOLLERS. —

Casanovas y Freixas

— Carbones Minerales —

DESPACHO: RDA. S. ANTONIO, 82 PRINCIPAL.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu

Granollers ha despertat i boi espolçanse'l deix d'indiferència a tot—Sa característique—s'ha dreçat i am gest de dignitat i am serenitat i sença que res pugués esser valla per aturar-lo, d'un colp mestre ha enderrocat lo vell, lo corcat i ha omplenat de sava nove, jove, la que porta en si la vitalitat, que'ns dona energies, que capacita pera la lluite, la nostre casa municipal.

La lluite entre lo vell i lo nou ha d'esser forçosamente, gegantine car se tracta de la renovació de tot un sistema, sistema ple de vicis, de concupiscencies, am fetor de mort per lo podrit, que s'había apoderat, enfonçant-la, cada dia mes, de nostra vida municipal i de retruc—consecuencie natural del sistema de nostre poble.

En la lluite ciutadana del dos de Maig, triumpfa la voluntat dels ciutadans en contra de la dels quins, creientse amos de les consciencies, com a senyors feudals, ho habian dominat tot i a tots, no deixant altr'obra que'ls recordi, que l'haberse fet ells rics i l'haver deixat sença sang al poble.

Nostres plans al veurer l'enderriment am que

vivim en comparance am altres poblacions mes felices que'us volten, volem fernos l'il·lusió de que desd'ara en avant, serán cants de joie.

Els punts negres que assenya—lorem en diverses ocasions, volem creurer que s'aclariran fins á tornarlos del tot clars, nets i purs tali com tenim dret á reclamar nosaltres y junt am nosaltres tots los fills que'n sien aimants de la prosperitat d'aquest troç de terra en quin hi em fruit les mes sanes alegries per haverli passat la nostra infantesa font de recorts dolços i devantera de l'amor, del carinyo que cada home sent—al esser gran—per lo poble ont ha vist la llum primera.—

Avui volem treurens els negrors, els duptes que pugan fer presa en nosaltres; no volem ovirar núvols.

Avui portats per la corrent de satisfacció i confiansa que arreu s'entreveu, sols volem olorar a á ple pulmó la flaire d'un bell pervindre pera nostra Vila, car tenim dret á creurer que'ls qui per la voluntat popular se son col·locats en lloc preeminent, procurarán ferse dignes d'aital confiansa, puig sa responsabilitat es grant sen com son,—per sa situació—els capdevantera de tot lo que signifiqui retroces ó avencs, malestar ó ben aurance i per esser fills de la pleno voluntat de tot el poble.

FRANCESC BASSAS Y PALAUS.

PARCHES PADRELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones, tan frecuentes en las señoras.

Depósito principal.—Baj San Pedro, 52.

Farmacia "Antigua del Doctor Padrell".—BARCELONA.

Cassat al vol

Lloch de l'acció, davant el café de can Sinia, un dijous esplendit d'aquets de Primavera assoleyat y alegre, calt una taula que mes que taula semblava un catre arreglat per escenari; un tipo entre, moro, turch, húngaro y rus ó un catalá disfressat de tot aixó, deya am veu potent y clara tal-men com si tingués rahó.

Cavallers: D'amunt d'aqueixa taula pota-ranca y coixa y voltat de mapas y paysatjes que representan escenas de ma vida nómada y aventurera pels boscos mes *peluts* y els desserts mes *pelats* del África America em sentiria tan satisfet com Sultá en son Arém enmotllat entre catifas odaliscas y coixins, si logro per un moment cridar vostre atenció sobre el punt mes vulnerable de la vida del home *La Salud*, y manera modo y forma de conservar-la sana fresca y robusta am las *Pastillas milagrosas* cual autor propagador y espendidor a la vegada, te l'alta honra de dirigirvos la paraula. Pau Parpal y Papelera, am cinc *grans creus* y alguna qu'altre *cara nova* Servider de vostés y de tota la Humanitat, que pateix el corseca y's panseix per ignorar la existencia del meu especifich sorprenent, que am forma de vulgars pastillas escampa arreu el benefici de sas propietats fins avuy; y com altres rayos X perforan y purifican las fibras mes arreconadas del cos humá per deixarlo envernissat y nou com si surtís de la capsa.

Aquesta caixa gran com un envelat que teniu a davant vostre, no es com potser us haviu figurat cap Cinematógraf ni teatre de patxinel·lis, ni si fá gicnástica; tota aquesta massa *enorme* está atapada de milions de Pastillas que ja frissan impacientas per passar a vostres mans, juo vos esgarrifeu! que compon aixó davant de'ls pobles que després d'haver fet neteja de la fabulosa caixa, he tingut de preparar-ne una cuita a la plassa despatxantia de raig y de calent en calent.

No vos estranyareu de res quant vos digui que'm tracto de tu am tots els cafres de Cafreria, y he fet la manilla am els *antropófagos* del pays que's menjan la gent com nosaltres els cacahuets; perseguint el secret de que's valen per arribar a pair els homes, criaturas y altres viandas que's cruspeixen, ossos, dents y unglas inclucius, preciós ingredient que fa

que mos pastillas no tingan preu en els cassos desesperats d'ampassarvos per descuit alguna *bola* (y no parlo pas pel que vos dich) alguna *bola* o alguna dona de las que no s'arriban a pair ni'm el Pagliano.

Jo hi estat amistosat am una lleona per haver-lli curat un panadís que tenia al dit gros del arpa dreta.

Jo he gastat grossas y grossas de capsas de garroti o siga llustre negre de sabater, per ferme passar el mitj d'una tribu de selvatjes de L'Abissinia per negrito autentic, lluent y lluit, no se'n res mes que un blanc esmaltat o enllustrat a forsa de fregar-me cada nit am una pell de *porc espi*, que'm servia de respall, per no perdre el color de la martingala fosca.

Aquesta serp que s'enrotlla pel meu coll y que'm petoneja continuament, se diu Providencia; am salvá la vida ficantme la cua a l'orella en el precís moment que dormint jo una hiena ab un bigoti de pam y mitj se preparava, per esmorsar am la meva *penca*.

En el Polo Nort, sempre aïfombrat de blanc y am fret negre, vareix tenir l'honor de ballar un vals que durá mes de mitj-hora arrapat am un ós blanc de 15 pams d'alsada, la gran sort va ser, que, rodanli el cap el va mareijar, que del contrari, el sarau s'hauria acabat ab una polca saltada a dias las tripas del ós, (*manos blancas no ofenden*) pero els ossos blanchs jarray! no están pas pera brochis t'ofenen t'aufegan et rebregan y s'et empassen com una pildora, si tot voltant el vals no tens la sort de que l'hi rodi el cap.

Ans de ficarvos má a l'ermilla per comprar-me cap pastilla; alt per alt anaré compte d'aiguns dels componens de la preparació quins afectos hau espatarratam els galenos mes confiansats en el mon de la medicina.

A cada calderada hi entra un gep de Camell que's com si diessin el botiquin d'una bestia que aguanta en el desert tans dias sense menjar casi com els mestres d'estudi en els facultats d'Espanya; bech de tortuga esmicolat amb incens mascle per enfortir els polsus; un palpis d'elefant fet am quatre cols de Bruselas y cuit am grassa d'hipopótamo; pels anemics y pobres de sang, que per aixó precisament també hi ha am dissolució una mica de sang y fetje de tigre-americaná; pega d'un sabaté de Jerusalem barrejada am salsa del autentic tomatec de Cana-

rias, cura radical per las durícias, ulls de poll, reuma y ronya; un caixal de llop y els set rengles de dents d'un tauró passats per la mola infalible pels desganats ó els que pateixen de la dent; un cap tunyina y greix de ballena fos am suc de vara de freixa pels que tenen la desgracia de rebre sempre del carpó; infinitat y variadas essencias animals vegetals y minerals en el derrer grau de concentració ó eliminació y per ultim uua boletá de sagí ¡pero quin sagí Senyors; mes que vell y ranci es inmemorial y anti-diluviá; am costa á pes d'or y el vareix pescar am una cansaladería de Rússia que'l guardavan com reliquias per tirál á l'escudella el dia que celebressin la proclamació de la República (que si fá ó no fá la tenen tan aprop com nosaltres) y perteneixén el tal sagí, segons cantan els papers y confirma el rús cansaladé, en els dos porchs que per no perdre la mena Noé portava al Arca y pares lligitims de tota la tocinería que ha invadit la Terra.

(S'acabarà)

JAIME SISA

VISIÓ

Es d'estiu, y bull el camp
amb les tasques de la sega,
Cansades, amb pesat vol,
del temps les cansons s'aixequen,
aixorden per tot arreu
les cigales renoueres,
ja se daleix el mitxjorn
de remoure l'ala ardenta
per la maror esplendent
y escalonada de messes;
y, al bat ardent del soléy,
aquella vall, fresca sempre,
encalentida per graus,
ja pren rebull de caldera.

Na Catalina tot just
darrera la gent qui sega,
sembla dins el juliol
un somris de primavera.
Ja regala la suor,
regala avall per sa testa,

amb son rou aurigemat
tot fentli de diadema.
Corona que per son front
li envegeria una reyna!

De sopte un sedós llebeig
que arreu arriça les messes
y mou els flochs dels capells,
l'encontrada refrigera.
A sa escomesa suau
Na Catalina contestà:
«Benvingut, dols ventijol,
qu'entre los plechs de ta vesta
dus salebror d'altre mar,
dus perfums d'altres riberes.»
Axó digué, presentint
la gentil espigolera...
y Jesús posat en creu,
color d'aubada que's lleva,
d'aquell terror ardorós
brostá com una rosella.
Les cinch llagues de son cos
llargament la terra reguen,
fontanes del paradís
qu'escampen abril perenne.

De Catalina, a tal punt,
lo cor de dolor s'esbrella,
y tot en terra cayent
a ses plantes se prosterna.
Ja la divina regor
arreu li inunda la vesta,
y de púrpura real
profusament l'enmantella.
¡Li du el nuvia vestit
que, temps feya, esperava ella!

O Teix! no'n vegeries may
de púrpura com aquesta
ni tú, Cartoixa eminent,
que sobre un palau t'assentes!

S'esfuma tal visió....
y per estones perdentse,
epitalami llunyá
aporta l'aura lleugera:

«Per sempre més ditxosa,
o Valldemosa bella!
Dins tu la rosa blanca
se convertí en rosella;

dins tu la perla grisa
se convertí en rubí!
Tú veres esquexarli
el drap de vil escòria,
tu veres com li dava
les vestes de victòria,
y com, Booz munfich,
el Rey de l'alta glòria,
amb una espigolera
lo talem compartí!»

LLORENS RIBER Y CAMPINS.

En sortint de la fàbrica

Al sentir tocar las set, el Tonet despenjà l'americana, s'espolsà'ls flocs d'encenalls, y com si l'empayessin se n'anà carretera avall. La major part dels dias se trobava allà abaix, al cap de la població ab la Teresa, que sortia de la fàbrica. L'acompanyava un bon tros, fins a la cantonada de casa d'ella.

Pero aquell dia, al Tonet n'hi passava alguna de grossa. Ell, tant treballador y tan llest de mans, el jornal no l'havia pas afanyat, Valga que l'amo, á pesar de ser tant cridaner y sense solta, l'estimava, que sinó, hi hauria hagut una sarracina del diantre.

—¿Y, donchs, Tonet, que no't trobas bé?—li feu l'amo.

—Sí—contestá ell, apretant la garlopa, y tot menjantse aquell mot, com si realment li dolgués haverlo dit.

Quan l'amo va haver girat l'esquena, l'aprenent, que tenia més de malícia que d'home, va fer una ganyota y's posá la má al cor. Ab lo primer, volia indicar affició, y ab lo segon, mal d'amor.

L'Antonnet comprengué l'indirecta. Furiós agafá'l martell ab intent de clavarlo entre cap y coll del baylet. Però repensantse, el deixá anar sobre'l banch, y tornant ab cert deixament á pendre la garlopa, continuá pulint, malhumorat, el tros de fusta en qu'estona ha treballava.

El baylet, realisat son acte de burleta, va sentir compassió del fadrí. Si hagués gosat, n'hauria de mana perdó. Obehint á n'aquell impuls, pensá parlarli de la Teresa; li semblá qu'alló li seria grat. Titubejà llarga estona; temps que li serví per anari

rumiant com li diria, y perque en Tonst s'anés refredant de la malavolensa que pogués encara tenirli.

Si el baylet titubejà, no era realment per aixó; ab tot y sos pochos anys, comprenia que no eran pas cosas bonas lo que volia trásmetreli. Però, bonas ó dolentas, havia reparat que mentres fos parlarli de la Teresa, no sols s'hi dalia, sino que cercava ocasió pera parlarne.

D'altra part, havia servit de recader varias vegadas. Era, ademés, l'espíeta constant de quant feya la Teresa. Precisament en aquella temporada tenia donadas mostras de lo molt que valia per aquests enredos. Ell, ab sa vigilancia havia descubert que un estudiant feya l'aleta á la Teresa, y que aquesta no s'hi mostrava pas del tot esquerra.

Confiat en la importancia de la seva persona, va acostarse al banch del fadrí, y sens cumpliments digué:

—Avuy hi vist á la Teresa.

El Tonet va ferse'l desentés; però va deixar de ribotejar, y com si n'estés distret y no escoltés al baylet, comensá á caragolar un cigarro.

—No sols l'hi vista, sino que fins hi he enrahonat, —afegí'l baylet ab cert tó misteriós.

—¿Enrahonat y tot?—feu l'Antonnet no poguentse contenir, obrint sos ulls lluminosos y disposantse á escoltar.

L'aprenent no sabia com ferho. El fadrí li doná'l cigaret que s'acabava de fer, y trayentse la petaca se'n comensá un altre.

El baylet imosat, sens dupte per la gravetat del assumpto, doná una pipada al cigarret, se feu sortir ab estudiada manera'l fum pel nas y va dir:

—La soch atrapada ab l'estudiant.

—¿Ab l'estudiant?—preguntá l'Antonnet, adolorit, com si li haguessin punxat el cor.

—Ab l'estudiant—afegí'l baylet, com segur de lo que deya.—No t'ho havia volgut dir abans... ja fa molts dias que s'hi troban á la cantonada més avall de casa la Teresa.

La fesomia del Antonnet se contragué; la punxada havia arribat al fondo.

—Peró avuy—continuá'l baylet animantse y prenentsho ab un interés com si fos cosa propia,—avuy he dicidit destorbarlos, qu'ella ho vejés que jo ho sabia... La Teresa al veures descoberta se'n ha despedit á corre-cuyta... Hem anat junts un rato...

El noy se parà. El cigarret per falta de pipar s'ha-
via apagat.

—Acaba—feu l'Antonet impacient; y adonatse
dels treballs que'l baylet tenia pipant desesperada-
ment pera revifar el foch del cigarret, li donà una
cerilla, que l'aprenent encengué ab estudiat ayre
de pinxo.

—Hem anat junts un rato—repetí'l noy, repre-
nent la relació, llagimejantli els ulls y mitg esbo-
rrada sa animada fesomia per la espessa fumarola
que de boca y nas li sortia.—No podia deixarla. Tot
el seu interès era pera veure si t'ho diria. M'ha prom-
ès no sé quantas cosas... Després, veyent que jo
estava decidit á dirho, m'ha amenassat ab una pal-
lissa. Y com ni aixís hagi pogut esparuguirme, m'ha
dit: «Tant se me'n dona. Al Antonet si no li agrada
que ho deixi.

Y el baylet ho acompanyá ab una mímica expressi-
va, una mímica que encara feya més mal al enamor-
rat de la Teresa.

L'amo entrá. Fadri y aprenent tornaren á la tale-
ya. Pero l'Antonet ab un rau-rau al cor que l'embas-
cava.

Esperant la hora de sortida de la fàbrica va fer
mil projectes. Carretera avall anava rumiantlos, mes
de fixo sense saber quin adoptar.

Al acabarse'l carrer ja la va veure á la Teresa.
Las camas se li segaren. De poguer, hauria fugit
pera no haverhi de esbrinar res.

Ella al arribar aprop d'ell el rebé com sempre ab
aquella rialla seductora, plena de promesas y d'ilu-
sions, rialla que li servia pera atraure, pera encan-
denar mes y més al Antonet.

Anaren plegats carretera amunt, mandrosos, com
sino pogessin arrosegar els peus. Cap dels dos go-
sava comensar la conversa, temian el resultat de la
mateixa.

Pero ella atrevida y desinvolta, tot sacsejant el
cabasset, com si l'ajudés ab aquell sacseig á trobar
las paraulas que necessitava, y ab una mirada de
passió, que talment semblava iluminés á n'aquella
cara rodona y fineta com poma camosina, s'atreví á
dir:

—Saps que estich molt enfadada ab el teu apre-
nent.

Ell no contestá; no sabia o no podia. Cor pres tí-
rà pel mitg de la carretera. Aixís evitava duas cosas:
contestarli de moment y que n'entengessin res els
que passavan per l'acera.

Ella baixá resoluta darrera d'ell. Havia comensat
l'embestida; no volia deixar perdre la ocasió.

—Si—continuá ella ab aquella veuheta que al en-
fadarse prenía un tó obscur, aspre;—sí, es un mani-
fasser y un xerraire.

El Tonet feu un esforç de flaqueza y dominantse,
si be ab veu comoguda mitg digué:

—No m'ho havia pas de dir. Ja ho sabia... feya
dias...

Ella quedá soptada, mes refentse va contestar:

—Y bé, que hi faré si es tant perfidiós. Avuy... y
abans d'ahir, y algun altra, sí, veritat, el soch trobat
en la cantonada de més avall de casa... Pero li he
dit lo que feya'l cas.

El Tonet no contestá; mut y ab l'ànima adolorida,
caminava enfonzant sas espardenyas en els pilots de
pols que a son pas trobava. Axecá'l cap, y ab la mi-
rada abarcá tota la carretera. Al ferho, per poch li
escapa un crit Carretera avall, montat en velocípe-
do, venia l'estudiant.

Pegá llambregada á la Teresa. Una flamarada de
goig mal contingut encengué sas galtonas. El Tonet
perdé'l mon de vista. Pera mortificarla, plantantse,
va fer ab rabia:

—Ara ves no necessitas pas de la meva compan-
ya.

La Teresa's quadrá, y mirant de cap a peus al
Tonet, ab tó de llástima, exclamá:

—¡Mal pensat!

—¡Teresa!

—Ara sí que m'has ofés.

—Es que la gent diu...

—Dirá de mi—feu ella ab veu sencera—tot lo que
vulga.... T'ho juro,—afegí ab serenitat y fermesa y
sényalantli la punta d'un de sos ditets,—entre'ls dos
no hi ha ni aixís.

—¡Teresa!—barbotejá l'Antonet volguent assen-
tir á lo que ella deya, y com si busqués atenuant á
lo que ell mateix acabava d'insinuar.

Pero la Teresa com picada d'un escorpi, lo mirá
altanera y d'una revolada'l plantá.

Carretera amunt anava saltironejant ab el mateix
garbo que la pasqüeta al peonar per sobre nevada.
Son cos se vinclava ab certa melangia y ab un atrac-
tiu de que ella mateixa no se'n donava compte.

El Tonet se la contemplava sense saber que fer.
Perdé l'oremus quan va veure com més amunt l'es-
tudiant baixava de la bicicleta y se posava al costat
de la Teresa.

Una esperança li esdevingué, pero fou una esperança rápida com espurna de foch, que tant bon punt brilla queda apagada. Se cregué que la Teresa'l plantaria. Pero no, no'l plantava, sinó que ab son posat demostrava goig, satisfacció. Y reyan, y contents anavan acostadets com verdaders enamorats.

El Tonet se'ls contemplava atontat, encongit. Li desaparegueren que ni se'n adoná. Els ulls li quedaren entelats y per dintre s'hi sentí com una punyida. Allayoras per primera vegada en sa vida malehi; malehi l'hora d'haver conegut á la Teresa.

J. VIDAL Y JUMBERT

LAUREA DALMAU

LA VEHINA

ACCIÓ DRAMÁTICA.

(Continuació.)

MARIA

No, no, Mateu!

MATEU

Y donchs, que't pensas? que li aniré ab compliments y romansos? Que se'ls mereix, per ventura?

MARIA

Peró.... no tant!

MATEU

¿Qui s'hi aguanta ab una dona aixís? Y á més, no pagaria pas el mal qu'ha fet!
(*Se va arreglant la roba.*)

MARIA, *resolta*

No, no, Mateu; no hi vagis!

MATEU

¿Qué?

MARIA

No! ja hi aniré jo.

MATEU

Tú? pero no deyas...?

MARIA

Ens explicarem millor.... les dones sempre s'entenen mes....

MATEU

Es á dir, qu'ara....

MARIA

Si, si. Tenias rahó tú: ha de ser entre dones... (*Se va arreglant*) Hi estaré lo menys possible... (*Transició.*) Que vols que't posi l'esmorsar á taula?

MATEU

No, no; ja m'ho arreglaré: vés...

MARIA

Donchs me n'hi vaig. Adeu. (*Després apart, y ab tò de sacrifici*) ¡Deu meu! Sols pel meu fill!

MATEU

Afányat, eh? (*Ella surt pel corredor; ell, desde el lliudar, li diu:*) Y no t'acobardeixis, no! cantalshi clares á n'aquesta mala púa!

FSCENA CUARTA

EN MATEU, DESPRÉS EN LLORENS

MATEU *com remugant.*

Malehit siga qui la va fer..... (*Pausa.*)
Resta com indecís. Se passeja un moment ab les mans á la butxaca, y després de fer un gest de muscles de tant-se-m'endona, es dirigeix á la taula, obra el calaix, treu un tovalló que extén á sobre, un cobert, y lo demés necessari per posarla. Surt en Llorens del seu quarto ab barret tou posat, á punt de marxar, estrayantse de que el seu pare se pari la taula ell mateix.

LLORENS *ab interés.*

¿Ahont es la mare?

MATEU

Ha sortit.

LLORENS

Ha anat á plassa, pudé?

MATEU

No ho se, ahont ha anat. No ho ha dit.

LLORENS

¿Que se n'ha anat enfadada?

MATEU

Tu dirás! Pudé si, que't creus haverli donat una alegríal

LLORENS

Es que no n'hi ha per tant, tampoch. Vosaltres us poseu desseguida com uns esperitats.

MATEU

Es que si tu no lo dons importancia á lo que dius, nosaltres li'n doném molta

LLORENS

Pero s'ha de parlar fredament. Jo no m'hi oposo pas á qué ho discutim.

MATEU

Aixó ja no n'atmet de discussions. Ab una dona deshonrada, no t'hi casas; vet'ho aquí; al menys, ab el nostre consentiment. Al fi y al cap, suposo que tu't mereixes quelcóm més.

LLORENS

Pero si el mal me'l feu á ne mí, y aixó no ho veyeu vosaltres!

MATEU,

No pots pas dir que no sabessis lo qu'es ella, me sembla!

LLORENS, *com parlant per si mateix.*

Al fi y al cap, si va caure al vici, va caurhi per l'empenta. Y l'empenta no se la va pas donar ella mateixa.

MATEU

Tu, si, que, ab les teves teories, no sé t'entén de rés. ¡Te creus que aixó fa gran, fa modern! Aixecar al caigut! Donarli forsa! Si, home, si: pero els que aixó diuhen, no ho practican pas, no ho creguis.

LLORENS

Es que jo obro per impuls propi. ¿Que en tinch de fer, jo, de lo que diguin els altres?

MATEU

Be, no t'escarrassis. Ja sabs qu'á mi no'm convencerás may. Tu t'hi podrás casar; estarás en el teu dret, dintre poch no necessitarás permís de ningú: pero jo, ab ella, no hi viuré pas: ni ta mare tampoch: aixó, que't consti.

LLORENS

Poséu per preu, el vostre aferte!

MATEU

Tu ens hi obligas. A casa meva, la honra es la vida. Per caure deshonrada la familia, val més que desaparegui. Ja ho sabs, ara. Y també ja't consta que soch dur de pelar; que de mi no'n treurás res. Es picar en ferro fret: ja m'ho coneixes.

LLORENS

Comensa á anarsen cap á la porta de de sortida. En Mateu, al veurho, també se dirigeix cap á la cuyna (primera es- guerra.)

Be, be; ja en parlarém... ja en parlarém.... (*Tot anantsen.*)

MATEU

Tu mateix, noy: y á l'hora que vulguis.

En Llorens surt: en Mateu entra á la cuyna; al cap d'un moment, surt ab un plat servit á una ma, y un porró al altre. S'asseu á taula y comensa á esmorsar. Ben prompte es treu el plat de devant, sense acabarho. Bcu, després carrega la pipa y l'encén.

Al cap d'un moment, va á escoltar al pas de la porta. y al veure que no hi ha ningú, mira al carrer per la finestra y després se passeja. Torna al pas de la cs-

(Segueix)

NOVES

Pera representar el dia 23 del corrent, els joves aficionats del «Cassino» van ensatjant lès obres de «gènero chico» *Mussetta y Tela de Araña*.

Hem vist programes que anuncien per ahir vespre y avuy tarde, les obres de «gènero chico» *El Contrabando, Mussetta, Apaga y... vámonos, Con permiso del marido, La buena sombra y Quien fue- ra libre*.

Tot això serà posat en escena per una Companyia de zarzuela de la ciutat, junt ab alguns aficionats, en lo teatre de «La Unió Lliberal».

Els socis de l'Orfeó Esplet Granolleri ens pregan fem present que l'anada á Sant Miquel del Fay, Sant Feliu de Codines y Caldes, aná de primera, tant pel companyerisme que hi regná entre ells, com pel sentit artístich y pintoresch del paysatge, que's mostra en tot el camí; deixantlos ganes de mes tart tornarhi.

D'ensá que ferem la ressenya de la conferencia que en el local del «Café Nou» doná el molt populá advocat d'aquesta vila en Joseph Coma, s'han celebrat dos mitins mes en lo teatre de «La Unió Lliberal»; cada cop plé de gent.

An aquestos mitins parlaren els Srs. Torruella, Vendrell, Pineda, Torras, Puntas, Mogas, Tarra- des, Miá, Vallhonestá, Coma y Canellas.

Tots ells feren vots, perque la prosperitat de Gra- nollers siga un fet, dintre poch temps y pregonaren que la millor manera de obtenirla, era arrasant de cop, el jou dél caciquisme, arrelat de molt temps en la nostra població y que administra'ls nostres inte- ressos, sense conciencia

En lo darrer mitín, es doná á conèixer la candi- datura presentada per aquest element popular, que fou molt ben rebuda pel públich, coronantla d'aplausos y ab viva satisfacció de les 1.500 perso- nes que assistiren al acte.

Diumenge passat es feren les eleccions municí- pals ab molt entusiasme pels de la candidatura po- pular que tragueren tots sis regidors ó siga plena victoria y ab molta tristesa per part del element caciquista qu'abans de mitjdia s'ho vegé perdut

perqué moralment á la gent qu'abans empenyien á l'urna, aquest cop es negava á donar el vot als cacichs per anar apoyar á la candidatura feta de gent no consumera y consultada ab el poble.

Donchs els elegits foren:

Districte primer, Manel Puntas, Ferrán Canellas, Domingo Jonch y Francisco Llonch caciquista.= Districte segón; Francisco Torras, Joan Pineda y Ricardo Pedrals, caciquista.=Districte tercer; Jo- seph Coma.

Aquest any als Jochs Florals de Barcelona que se celebran avuy, se proclamarán dos mestres en gay Saber, l'eminent poeta mallorqui en Joan Alcoveres l'un, que no fa molt ens doná a conèixer la publi- licació d'un tomo qual titol era «Cap al tart» y l'altre també distingidíssim poeta Joan M.ª Guasch que obtingué la Flor natural en els Jochs de l'any passat.

Aquest darrer haurá obtingut el mestratge en molt poch anys. En la festa d'avuy, donchs, s'hi proclamarán dos Mestres, cosa per cert no gaire co- rrent.

Ens alegrém de que el molt ilustre escriptor ca- talá en J. Pous y Pagés, hagi estat, per fi posat en llibertat.

Es una bona nova que'ns creiem donar a molts dels que's dolgueren ab l'empresonament del dis- tingit escriptor.

L'Ajuntament ha obert concurs pera cobrir la plassa vacant de Depositari dels fondos comunals.

Es donará al que ho solliciti d'aquesta població, mentras hagi portat una vida fidel y honrada; y si pot esser, que hagi actuat de funcionari públich.

El sou anyal es de pesetes 850. Pró al esser ele- git deurá prestar una fiansa de 3000 pesetes.

Dins la major part de'ls homens sols hi trobem que molt parlan, i encar hi trovem mes ignoran- cie.

CLEÓBULO

Imprempta de Jaume Joseph.—Granollers.

V^{DA} DE P. BORET

REPRODUCCIONES
ARTISTICAS

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGRAFADO
AUTOTIPIA
ESTEREOTIPIA
TRICROMIA

Aribau, 9. Interior.
BARCELONA.

J. JOSEPH VILARDEBÓ

IMPRESA Y RELLEUS: TREVALLS ECO-
NOMICS, MATERIAL MODERN PERA OBRES
Y REVISTAS. ESPECIALITAT EN TARJETAS
PERA'L COMERS Y L'INDUSTRIA.

GRANOLLERS.

Santa Elisabet, 3.

Francisco Soler y Trías

Aceites y Grasas Comestibles

Aceites y Grasas Lubrificantes

SUCURSALES

DEPOSITOS

GIJÓN: Langreo, 12
BILBAO: Granvía, 38.

MADRID, CADIZ, SEVILLA, ZARAGOZA,
SANTANDER, CORUÑA Y VIGO.

EN GRANOLLERS: REPRESENTANTE

Valentín Turu

Academia Politécnica

SECCIÓN DE CIENCIAS

DIRIGIDA POR

Jacinto Planas Rosich

INGENIERO INDUSTRIAL

SECCIÓN DE LETRAS
DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich
ABOGADO

Director Administrativo

Manuel Planas Rosich

5, Plaza de la Universidad, 5
BARCELONA.

Ebanistería moderna

DE

Jerónimo Sors

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

Calle de la Palma, 26.—GRANOLLERS.

Objetos de escritorio

Sellos de goma y metal, festones. Asortido de postales desde las más económicas á las más lujosas.

JOSE XIRAU

Calle de San Roque, 15

* GRANOLLERS *

..... IMPRESIONES Y ENCUADERNACIONES

Oficina de Farmacia

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.-GRANOLLERS.

MOSAICOS E F. ESCOFET & C

Sen C

Ronda San Pedro 8

Barcelona